

Binst dat de eene geest alzoo vertelde, de
ander kloeg zoodanig dat ik van mij zelve was
gelijk ik zou gestorven zijn.

En 'k viel gelijk een doode lichaam valt.

Vervolgt.

Aan den Eerw. Heer V. Lansen,
onderpastor, Oostende.

O ZEE! O STILLE ZEE!

o Zee! o stille Zee!

Zoo machtig en zoo sterk gebouwd
op uwe grondelooze waters!

Ach! waar schuilen

Toch uw zuilen

ievers!?!.. Niemand hier op aarde

Die mij dat geheim verklaarde!

Diepe, zoo eindelijk diepe gedolven
liggen de grondvesten van uwe golven
dat ze nooit een mensche en zag

hoe wijd en diep ooit open lag

uw waterschoot

alwaar de dood

nu slapend haren buit verteert

tot dat zij, nauw verzaad,

vol honger weêr aan 't zoeken' gaat!

o Zee! o Zee!

vol rampe en wec!

Hoe wilt gij onder loozen schijn

de voedster van de dood toch zijn!

Gij ook, gij slaapt nu, stille en effen
en... konde ik toch eens 't kleed opheffen

't machtig kleed

dat zoo breed

en al rimplen in den wind

u gelijk een wiegekind

dekt, en rusten doet,

terwijl de vloed

uw wiegelied

vol ruisschende zingende klanken giet!

Terwijl het schuim van uwe baren

op het zand waar ge openstroomt,

uw rimpelende kleed omzoomt

met witten kant van 't fijnste garen!...

Van al wie uwen slaap beziet

wie toch, o Zee, en blijft er niet

op de kruine

van den duine

bij uwe wiege stille staan,

om de ooge eens op het Kind te slaan

onder 't machtig
en het prachtig
firmament! het wiegedak,
dat God boven u openstak!

Reuzekind,

zoo gevreesd en zoo bemind,
hoe lang blijft binnen uw wiegepalen
uw breed en rustig assemhalen?

Hoe lang zal ik

met stillen blik

hier afgezonderd

en verwonderd

u beschauwen

in den blauwen

Hemel!?. Ach! ik vreeze 't naken

van uw wild en wreed ontwaken!

als ge uw machtige krullekop

met 't schuim van uwen mond erop

van onder 't scheurende kleed zult rechten,

als ge huilende zult den wind bevechten

die lijf en lijf

in woest bedrijf

met u den ontzetzten kamp zal strijden!

met u, o reuzekind,

dat 'k nu stil

vol goeden wil

en sluimerend in zijn wiegebed vind!

A. M.

Oostende in de duinen, 26 Oegst 1883.

OP DE EERSTE COMMUNIE VAN MARIA P...

Mijn kind, waar is de tijd dat 't heilig water

eens op uw voorhoofd stroomde, en dat

— Ach! voor den eersten keer — uw kinderziele
gezuiverd in uw hertje zat!

Die tijd is lang voorbij, en ruim tien jaren

hebt gij in den genadestraal

van onschuld, 't voetje geoefend, om nu blijde

te komen naar Gods feestemaal!

Ah! Jesus wachtte op u met de armen open

en wilde u hier in overvloed

zijn gunsten en zijn krachten schenken, al u

spijzen met zijn Vleesch en Bloed!

De wereld wordt voor u van langs om breeder,

en vaster wordt uw stap, mijn kind,

door 't heilig voedsel dat uwe reine ziele

zoo nauwe en kloek met God verbindt.

A. M.

Juni, 1885.